

GARFIELD

A
ŠKOLNÍ
DUCH

JIM DAVIS

Garfield a školní duch

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jim Kraft, Jim Davis, Mike Fentz

Garfield a školní duch – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

GARFIELD

A

ŠKOLNÍ DUCH

JIM DAVIS

Něco se děje, pomyslel si Garfield. Cítím to v kostech.

Rozběhl se do obývacího pokoje. Jon seděl v křesle s knihou na klíně a nehlasně nad ní pohyboval rty. V rohu se krčil Odie před květináčem s luštěnicí trnitou, jejíž dlouhé tyčinky trčící z barevných květů nápadně připomínaly pavoučí nohy. Na koberci tančily sluneční paprsky. Z Jonovy trofeje pro nejhoršího hráče bowlingu vlály pavučiny. Všechno se zdálo být v pořádku.

A pak to Garfieldovi došlo.

Tiše přeťapal pokojem až tam, kde byla v koberci vidět čtyři vytlačená místa.

„Jone,“ oslovil Garfield svého pána.
Jon, ponořený do čtení, ho však nevní-
mal.

„Jone, musíme si promluvit.“
Ani tentokrát Jon nevěnoval svému maz-
líčkovi pozornost.

Garfield ho tedy pevně popadl za kotník
a rychlým pohybem ho strhl z křesla.

„Garfielde! Co blázníš?“

Tlustý kocour ukázal na koberec a promluvil: „Chybí nám tady ten nejdůležitější přístroj ze všech.“

„Ano, televize je pryč,“ souhlasil Jon. „Zamkl jsem ji do komory.“

„Proč? Pokoušela se snad utéct?“

„Trávíš u ní příliš mnoho času,“ vysvětloval Jon. „A to ti nesvědčí.“

„Odieho společnost mi taky nesvědčí,“ kontroval Garfield, „a jeho mi do komory zamknout nedovolíš.“

„Stejně dávají jenom samé kraviny,“ trval na svém Jon.

„Kraviny?“ rozohnil se Garfield. *„Psi dělají ty nejpitomější věci? Magoři na motorkách? Ber to a střel to? Tomu ty říkáš kraviny?“*

„Tak některé pořady nejsou špatné,“ připustil Jon. „Třeba ty vzdělávací.“

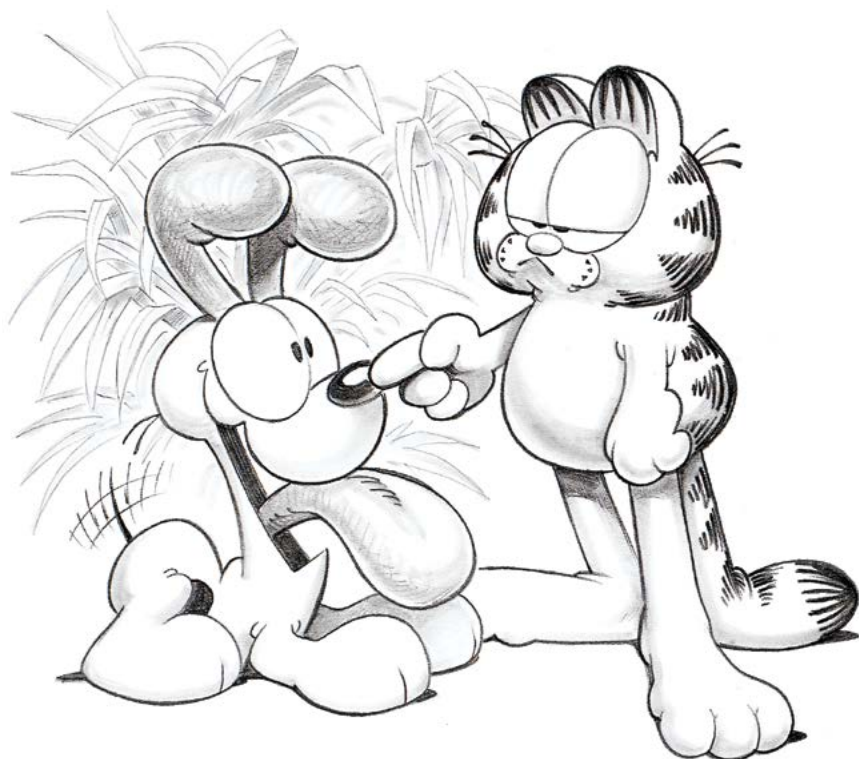
„Přesně tak,“ přizvukoval Garfield. „Z nich jsem se naučil, jak potapetovat Odieho.“

„Ale i tak si myslím, že bez televize to pro nás bude lepší,“ uzavřel Jon a znovu se posadil do křesla.

„Akorát se tu unudíme k smrti,“ brblal si Garfield polohlasně a namířil si to za Odiem.

„Slyšel jsi to?“ obrátil se na svého psího kamaráda. „Mistr Zábava Sama nám sebral televizi.“

Odie pohlédl na Garfielda svýma velkánskýma očima a nehnul ani brvou.

„No jo, jasně,“ zamumlal Garfield. „Jako kdyby tobě na tom záleželo. Zrovna tobě, který dokážeš šest hodin pozorovat, jak ti roste luštěnice.“

„A jen tak mimochodem, Garfielde,“ ozval se znovu Jon, „brzy vás s Odiem vezmu k veterinářce.“

„Může se dneska stát ještě něco horšího?“ zasténal Garfield.

„Pravděpodobně ti nařídí dietu.“

„To není tak jisté,“ ošil se Garfield.

„A budeš muset cvičit,“ dodal Jon.

Garfield si povzdechl. „Možné to je. Ale můj život už stejně skončil, tak co.“

„Poprosím doktorku Liz, aby ti odstranila drápky. A potom ji pozvu na rande.“

„Tak je to!“ odfrkl si Garfield. „Odie, v domě tohohle nepřítelé televizí a milovníka veterinářek už nezůstaneme ani minutu! Sbal si věci. Utíkáme z domova.“

Odie se významně zahleděl na Garfieldovo vzednuté břicho a pozdvihl obočí.

„Dobrá, dobrá. Tak teda odcházíme z domova,“ opravil se kocour neochotně.

Garfield a Odie se ještě nedostali ani na konec bloku, když Garfield zavelel: „Pauza na svačinu!“

Zároveň se tlustý kocour zanořil do svého kufru a zkoumal jeho obsah. „Tak co to tady máme?“ pomlaskával. „Sýr, slané kreky, bramborové lupínky, preclíčky, čokoládové tyčinky, koblihy, zmrzlinu, štrúdl, muffiny, sušenky, kyselé okurky a buráky. Ó, a taky jednoho věrného medvídka. Jsem rád, že jdeš s námi, Pooky, ty starý brachu,“ vytáhl méd' u a přitiskl ho k sobě v rychlém vřelém objetí. Pak se zakabonil

a zkušeným pohledem hodnotil množství sbalených potravin. „To mi nevystačí ani do rána,“ konstatoval potom rozhodně. „Odie, kolik ty sis vzal s sebou jídla?“

Odie otevřel svůj kufřík a Garfield do něj dychtivě nahlédl. Zjistil, že Odie si sbalil gumovou žvýkací kost, baterku a kus kamene. „Kamaráde, něco sis doma

zapomněl,“ zafuněl Garfield znechuceně.
„Svůj mozek.“

„Arf!“ odvětil Odie a souhlasně přitom pokýval hlavou.

„Tak pojd’,“ povzdechl si Garfield.
„Za chvíli se setmí, tak ať stihneme najít místo, kde se uložíme.“

Naneštěstí byli Garfield a Odie známé firmy vyhlášené v celém okolí, takže si je nikdo nehodlal jen tak pustit přes práh.

„To snad není pravda,“ bublal Garfield rozhořčeně. „Člověk párkrát malilinko naruší veřejný pořádek a všichni si hned myslí, že je nějaký chuligán, nebo co.“

Kamarádům však v danou chvíli nezbývalo nic jiného než se ubírat dál. Tak dorazili až do podivné části města, kde zašlé vývěsní štíty liduprázdných obchodů hlásaly SUCHÉ ČIŠTĚNÍ PANA RYCHLÉHO, CARTEROVY KOSTÝMY nebo ŽELEZÁŘSTVÍ. V ulicích nebylo živé duše, jen vítr se